

[Statsministeren.]

årsag til, at konflikten er blevet så omfattende, som den er. Hr. Hans Kjær var inde på, at løsningen var, at man fremover etablere, som de konservative har foreslået det, et særligt kontaktorgan. Jeg tror, man skal erkende, at de frie forhandlinger og den ret, som parterne har til, om nødvendigt, at etablere konflikt, når alt kommer til alt, med det ubehag, som det trods alt kan medføre, alligevel er den mest hensigtsmæssige måde at klare arbejdsmarkedets problemer på i Danmark. Jeg tror ikke, jeg overdriver, når jeg siger, som en amerikansk arbejdsmarkedsekspert har gjort det i en bog, at Danmark har noget nær verdensrekord i arbejdsfred. Har vi ikke verdensrekorden, er det i hvert fald sikkert, at det danske arbejdsmarked er noget af det mest fredelige. Det skal man ikke glemme, fordi vi lige nu står i en situation, hvor vi forhåbentlig kun oplever en ganske kortvarig konflikt. Tager vi hele efterkrigsperioden, har der været konflikter i 1947, 1956, 1961 og nu altså i 1973. Konflikt er altså undtagelsen og bestemt ikke reglen.

Jeg synes, vi fra folketingets side skulle udtale — og i hvert fald vil jeg gerne på regeringens vegne udtale — glæde over, at arbejdsmarkedets parter hurtigt fandt sammen igen efter opfordring fra undertegnede, og at de også kunne finde frem til et mæglingforslag. Det tyder jo på, at konflikter, når alle muligheder i øvrigt måtte være udtømt, er et middel til at presse parterne sammen for at prøve igen.

Hr. Nyboe Andersen har også kommenteret overenskomstsituationen, og jeg kan sige, at jeg ikke alene mener, at mæglingforslaget som helhed kan danne grundlag for arbejdsfred i de kommende to år, men også, at det protokollat, som de to parter på arbejdsmarkedet har underskrevet, er et protokollat, som vi må hilse med tilfredshed. Der står bl. a. i dette, at man vil virke for, at spørgsmål af interesse for arbejdsmarkedet nøje overvejes mellem de berørte parter, inden beslutning iværksættes. Jeg finder det værdifuldt, at parterne er enige herom, og mener også, at regeringen, den til enhver tid siddende regering, skal være villig til at forhandle med de to parter, før endelig beslutning om lovgivning fremmes. Det er en selvfølge, at der ikke heri kan ligge nogen

binding for en regering eller folketinget, men alle parter må på den anden side være interesseret i, at parternes mening indgår i de politiske overvejelser.

Protokollatet siger også, at hovedorganisationerne på arbejdsmarkedet er enige om at anbefale regeringen, at der nedsættes en kommission om dyrtidsreguleringens fremtid. En sådan kommission bør omfatte repræsentanter for alle interesserede parter, og den skal inden næste overenskomstsituation søge afklaret, om dyrtidsreguleringen kan afløses af en anden form for lønregulering. Det mener jeg er et forslag, som vi bør tage positivt imod, og jeg vil derfor foreslå regeringen — og kan vel egentlig godt nu sige, at regeringen vil være indforstået med — at vi nedsætter en sådan kommission. De forskellige former for dyrtidsregulering har jo ofte givet anledning til debat i offentligheden, og det er derfor rimeligt at få undersøgt, om der er andre og måske bedre måder at løse problemerne omkring lønregulering på.

Hermed har jeg vel svaret på det spørgsmål, som hr. Nyboe Andersen har stillet til mig, og jeg kan yderligere sige, at jeg allerede i går har udsendt meddelelse om, at den holdning, jeg her giver udtryk for, er regeringens.

Jeg vil gerne udtale tilfredshed med, at arbejdsmarkedets parter, som jeg sagde det før, har fundet hinanden. Det har været en besværlig omgang, også en omgang, som har medført en konflikt, men det afgørende er alligevel, at man i fællesskab har fundet frem til en løsning.

Jeg vil egentlig også gerne udtale tilfredshed med den behandling, finanslovsforslaget har fået. Der har vel nok på visse punkter — man kan vel godt sige visse centrale punkter — været meninger, som har delt salen; dog er det alligevel meget tydeligt, at da vi stemte om de enkelte ændringsforslag til finanslovsforslaget, så var der en lang række, også en lang række væsentlige punkter, hvor flertallet var meget større end det flertal, som man ellers omtaler så venligt og så ofte. Det var et flertal, som nogle gange udstrakte sig til at omfatte hele salen.

Jeg vil udtale håbet om, at vi til trods for meningsforskelle alligevel kan samarbejde om at løse de økonomiske problemer.